

ELNÖK

Aki hozzá akar szólni, jelentkezzen *Mizik Andrásnál* vagy *Wisnovszky Károlynál*.

CSONTOS ISTVÁN, a Kisalföldi EFAG**Rt. vezérigazgatója**

Tisztelt Közgyűlés! Engedjék meg, hogy az erdő és a vadgazdálkodás kapcsolata körül kialakult néhány fonákságra hívjam fel a figyelmet, mely szemlélteti az Egyesület által folytatott harcot.

Bátorkodom ezt tenni azért, mert egy éve Kaposváron a miniszter úr erdész egyenruhában az elnöki asztaltól biztosított bennünket támogatásáról.

Gazdaságunk komolyan vette, hogy a rábizott állami vagyont a jó gazda gondosságával kezeli, a legnagyobb hatásokkal hasznosítja.

Ez ügyben a miniszter úrhoz fordultunk, aki az üzemi kezelésre vonatkozó elképzelésünket visszautasította, a kiírt pályázattal pedig szerény véleményünk szerint a demokrácia, a piac alapelveivel ellentétes feltételrendszert határozott meg. Az egész folyamat során az alkalmazott időhúzó taktika mellett a segítség legapróbb jeleit sem sikerült felismerni. Ennek ellenére a kiírt öt pályázat során a bérelti díjat 7-

ről 22 millióra sikerült emelnünk úgy, hogy a bérlők a vadgazdálkodás minden terhéért vállalták.

A pályázat során egy sajnálatos formai hibát, amit a kiíró követelt el, a miniszter úr azonnal megtorolta, és belkényszerített bennünket egy anyagilag és erkölcsileg kilátástalan perbe.

Ilyen megítéltetés mellett meglehetősen keserű az erdőben, az erdővel dolgozók szájaíze. Ezért nagy örömmel olvastuk a jelenlegi kormánypártok szakmánkra vonatkozó elképzelését, és kíváncsian várjuk, hogy mi valósul meg belőle.

Az előbb vázolt harchoz egyedül az Egyesület elnöksége adott segítséget, végigkövetve küzdelmünket.

E helyről szeretnék mindazért köszönetet mondani, abban a reményben, hogy az új elnökség is hasonlóan jár el.

ELNÖK

Kérem a küldötteket, hogy szavazzanak. Elfogadják-e a főtitkári beszámolót?

A küldöttek 1 fő tartózkodásai elfogadták a beszámolót.

Az ellenőrző bizottság jelentését egyhangúlag jóváhagyták.

Alapszabály-módosítás**KERTÉSZ JÓZSEF ismerteti az alapszabály módosításának pontjait.**

Tisztelt Választmányi Tagtársunk! Az OEE Elnöksége – az 1993. december 3-i választmányi határozat alapján – a megváltozott körülményekhez igazodó egyesületi választások érdekében alapszabály módosító indítványt terjeszt elfogadásra a választmány elé.

Javasolt módosítások

12.§ bővítlene: és a Szeniorok Tanácsa.

16.§ megváltozna: (1) A választmány tagjai közvetlen választás, illetve választott tisztségük alapján nyерik el megbízásukat.

(2) Tisztségük alapján tagjai a választmányának:

a/ az elnökség tagjai

b/ helyi csoporttitkárok

c/ szakosztályok, illetve szakosztály jogállású tanácsok (Pártoló Tagok Tanácsa, Szeniorok Tanácsa) választott vezetője (1 fő).

3/ A választmány kiegészül a 100 fő taglétszám feletti helyi csoport 1 fő választott képviselőjével.

19.§ (1) Az elnökség összetétele

– az elnök

– az alelnökök

– a főtitkár

– a főtitkárhelyettes és

– hat elnökségi tag

– az Egyesület szakfolyóiratának szerkesztő bizottsági elnöke

– hivatalból tanácsozási joggal az Ellenőrző Bizottság elnöke és az ügyvezető titkár.

(2) A hat funkció nélküli elnökségi tag kiemelt feladata térsége egyesületi munkájának összehangolása.

(3) Az elnökség tagjait tisztségek szerint az Egyesület rendes tagjai közül a küldöttközgyűlés választja meg titkos szavazással, egyszerű szótöbbséggel, négy évi időtartamra. A választhatóság feltételeit az alapszabály külön szabályozza.

(4) Az elnökség feladata az egyesületi munka operatív irányítása.

22.§ (4) módosulna: az Egyesületnek 3 alelnöke van:

– az általános alelnök

– a technikus alelnök

– a magánerdő-gazdálkodást képviselő alelnök

(7) megszűnne.

33.§ megváltozna előtte az alcím is: Az Egyesület tanácsadó szervei.

Új szöveg: A Pártoló Tagok Tanácsa és a Szeniorok Tanácsa az egyesület – szakosztály jogállású – tanácsadó szervei.

A javasolt módosítások indoklása

– A szeniorok aktív munkáló tanácsának jogállását kívánjuk alapszabályban biztosítani (12.§, 33.§).

– A hatékony működés érdekében a választmány létszámát célszerű csökkenteni (16.§).

– Az elnökség célravezetőbb munkája érdekében javasoljuk létszámát kibővíteni úgy, hogy az ország erdőgazdálkodásában minél teljesebb körű képvisellete valósulhasson meg (19.§).

– A tulajdonviszonyok változása indokoltá teszi az Egyesületen belül a magánérdő-gazdálkodás súlyozott képviselését.

A technikus alelnök választása az eddig kialakult – indokolt – hagyomány alapszabályi rögzítése (22.§).

A közgyűlés a módosítást jóváhagyta.

Ezután az alelnök ismertette az Erdészeti Lapok áremelésével kapcsolatos elképzelést. Egy észrevétel érkezett a tervezett tagdíj módosításához.

Javaslat a tervezett tagdíjmódosításhoz

Az OEE Szeniorok Tanácsa évek óta munkálkodik nehéz sorbanlévő nyugdíjas tagtársaink anyagi körülményeinek javításán. Egyesületünkől szép gesztus lenne – az új tagdíjmódosítási javaslat elfogadása esetén –, ha tagdíjfizető, nehéz helyzetű nyugdíjas tagtársaink – igénylésük estén – ingyen juthatnának az Erdészeti Lapokhoz.

Az ingyenesség bizonyos jövedelemszint alatt járhatna.

Ezen összefüggések megállapítására a Seniorok Tanácsát javaslom felkérni.

Bízom benne, hogy nem e gesztus veszélyeztetné egyesületünk anyagi helyzetét.

Kérem a javaslat küldöttgyűlés, közgyűlés elé terjesztését.

Garamszegi István
egri HCS titkár

ELNÖK

Az Erdészeti Lapok szerepe és hatása

A forma- és tartalomváltás összességében pozitív hatású volt, de a jövőben még nagyobb szerepet kell vállalnia a lapnak az Egyesület életében. Ezért kell az anyagi bázis megroppanása ellenére is mindent elkövetnünk a fenntartásáért, fejlesztéséért. Reméljük, hogy tagjaink vállalnak érte némi anyagi terheket és egyéb úton is támogatják majd a lapot.

(Miközben a lapáremelést részletezte az elnök, egy heves szélvihar vérszenesen megdöntötte a sátrat.)

Javaslat az új tagdíjra és lapelőfizetésre

Minden tag, aki igényli az Erdészeti Lapokat, a lapért és az egyesületi tagságért 100 Ft/hó díjat fizet.

Aki nem igényli az Erdészeti Lapokat	
aktív dolgozók	50 Ft/hó
diákok és nyugdíjasok	15 Ft/hó

tagdíjat fizetnek.

A küldöttek 9 ellenszavattal és 4 tartózkodással elfogadták a javaslatot.

Az új díjtételek 1995. január 1-től lesznek érvényesek. Az ezzel kapcsolatos részletekről a lap októberi számában ad az elnökség tájékoztatást.

IFJ. DR. SOLYMOS REZSŐ, a választási bizottság elnöke

ismertette a választási bizottság által alkotott választási szabályzatot, tekintettel arra, hogy az alapszabály erre részletesen nem tér ki.

Az OEE Alapszabálya 13.§-a (5) bek. b/ pontja szerint a tisztségviselők egyszeri szótöbbséggel választhatók, a szavazás titkos. Az országos tisztújító közgyűlést megelőzte a helyi csoportok és szakosztályok tisztújító közgyűlése. Itt tetek javaslatot a tisztségviselőkre.

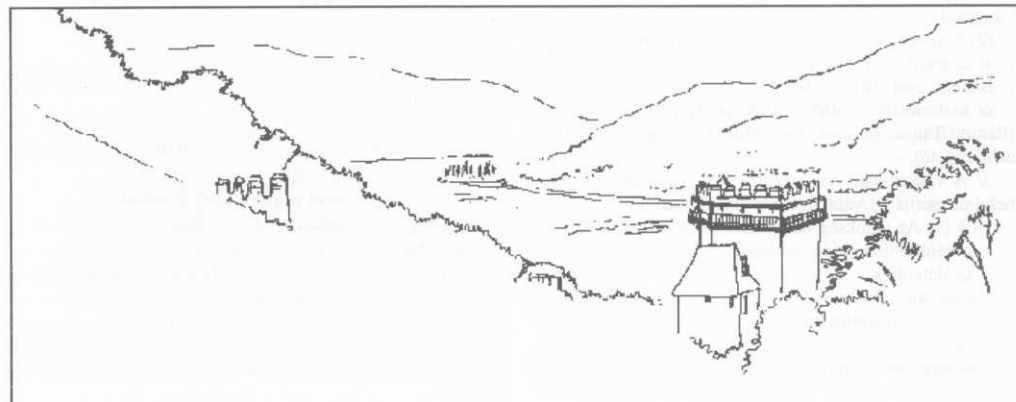
A jelöltek frásban kérdeztük meg, hogy vállalják-e a jelölést. Azok kerültek fel a szavazólistára, akik elfogadták a jelöltséget. Ezt a küldöttek a jelöltek életrajzával kiegészítve megkapták.

Az Alapszabály 9.§ (1) bek. szerint az egyesületi tagok közül bárki javaslatot tehet a jelöltlista kibővítésére.

Új jelölt listára kerülésének feltételei: a közgyűlésen résztvevő egyesületi tagnak javasolni kell az új jelöltet, személyesen itt kell legyen, és nyilatkoznia kell, hogy a jelöltséget elfogadja. Ezután a küldötteknek 50%+1 érvényes szavazattal jóvá kell hagyni. Ezekután az új jelölt felkerül a szavazólapra, és a már ott lévőkkel azonos eséllyel indulhat.

ELNÖK

Az előterjesztést 3 fő tartózkodással a küldöttek elfogadták.

A VÁLASZTÁSI BIZOTTSÁG

Ifj. dr. Solymos Rezső, a bizottság elnöke; Nádas József; dr. Szikra Dezső; dr. Varga Szabolcs; Sere Ferenc; Bak Júlia; Farkas László; dr. Szász Tibor; Haják Gyula.

JELÖLTEK:

<i>Tisztség</i>	<i>Név</i>
Elnök	Schmotzer András
Ált. alelnök	Varga Béla
Techn. alelnök	Mészáros Béla
	Répászkó Miklós
	Valentin Károly
Magánérdő alelnök	Nádas József
	Nyúl Bertalan
	Steiner József
Főtitkár	Dr. Szikra Dezső
	Wisnovszky Károly
Főtitkárhelyettes	Csóka Péter
	Dr. Marjai Zoltánné
	Dr. Ott János
Ellenőrző Biz. elnök	Dr. Anda István
	Kolozsvári Ákos
	Dr. Ott János
Szerkesztőbiz. elnök	Dr. Oroszi Sándor
	Pápai Gábor
Győr-Ménfőcsanak, Vas, Zala és Veszprém megye régio képviselő	Schrödl László
Baranya, Somogy és Tolna megye régio képviselő	Szönyi János
Pest, Fejér, Komárom-Esztergom, Budapest régio képviselő	Dr. Czernyi Károly
	Fritsch Ottó
	Dr. Szikra Dezső
Szabolcs-Szatmár-Bereg, Hajdú-Bihar és Szolnok megye régio képviselő	Oláh Tibor
	Dr. Szemerédi Miklós
Nógrád, Heves és Borsod-Abaúj-Zemplén megye régio képviselő	Frank László
	Dr. Ott János
Csongrád, Bács-Kiskun és Békés megye régio képviselet	Dr. Gőbölös Antal
	Puskás Lajos

A kecskeméti helyi csoporttól **Tóth Károly** Rakonczay Zoltánt javasolta az általános elnöki listára felvenni.

Rakonczay Zoltán a jelölést elfogadta, kérésre a tagságot, hogy csak azok szavazzanak rá, akik kincstári, államérdészeti és üzemetvezés alapján gazdálkodó, természetvédelmi érdekekkel figyelembe vevő szemléletű alelnöki akarnak a pozson látni.

A küldöttek Rakonczay Zoltánt 8 ellenszavazattal és 6 tartózkodással felvették a listára.

A Nógrád, Heves és Borsod-Abaúj-Zemplén megye régiójának képviseletére **Kondor Endre Haraszi Gyulát** javasolta a listára felvenni. **Haraszi Gyula** a jelöltséget elfogadta azzal a megjegyzéssel, hogy ő is kincstári szemlélettel fog megválasztása esetén az elnökségben ténykedni.

A küldöttek 1 ellenszavazattal és 6 tartózkodással Haraszi Gyulát felvették a listára.

ELNÖK

– Az elnökség létszám bővítésének kezdeményezésére több nyomós oka is volt.

A usztégviselők kifejezetten társadalmi munkában vettek részt és ezután is így fogják végezni tevékenységüket. Célszerűnek látszik a munkaerő-alap bővítése.

Az ügyvezető elnökség stratégiájának java részét a következő években is leköti majd az erdészeti politika formálása és az ágazat érdekeinek magas szintű képviselete. Az új elnökségi tagoktól, a régió képviselőitől első sorban azt várjuk, hogy a konszolidált hétköznapokban a szokásos egyesületi munka töretlen folytatásán munkálkodjanak és határozottan jelenítsék meg az egyes régiók sajátosság problémáit is.

Szünet előtt BOLLA SÁNDOR kért szót

(A nagy vihart kavart felszólalását, melyet időhiány miatt csak részleteiben tudott elmondani – teljes egészében közöljük, abban a reményben, hogy a felszólaló szándéka így világosabbá válik.)

(A vonallal jelölt szövegrész hangzott el.)

Tisztelt Küldöttgyűlés! Hölgyeim és Uraim!

A szervezőktől elfelejtettem megkérdezni, hogy ez a sátor az a sátor-e, mármint a lakitelki, vagy nem. Csak azért hozom ezt szóba, mert *abban* a sátorban az ülésrend *utólag* rendkívül fontossá vált egyesek számára. Mindenesetre ha valakinek itt és most az a titkos feladata, hogy az ülésrend alapján sorsámozzon, szeretném leszögezni, hogy engem illetően ne fárasssa magát, hanem hagyjon ki: ezután sem leszek egyetlenegy pártnak sem a tagja.

Aprópó: párt, illetve pártok. Amikor az egyesület tisztégre jelöltek listájába betekintheztem –nem a mostaniba, ahol már csak azok vannak, akik vállalják, hanem a javasoltak teljes listájába –, rögtön elhatároztam, hogy mint 4 éve, úgy most is nem párt-, illetve pártok-ellenes, hanem párt-, illetve pártok-éjtőnyősei ellenes, meg ÁV.RI.-éjtőnyő-sők-ellenes, meg a sok tekintetben levitézett FM Erdészeti Hivatal éjtőnyősei ellenes filippikákat fogok döroggni. Tehát óva inteni küldött-társaimat attól, hogy az egyesület elnöksége politikai és/vagy egzisztenciális „menekültek” átmentő menedékhelyévé váljon, válhasson, ha nem vigyáznunk. Tettem volna ezt éppen azért is, mert bár 4 év ilyen jellegű intésem nem volt hatástalan, az akkor legjobbnak gondolt összetételű most leköszönt elnökség nem kis hányada (és nem is ritkán) mintegy politikai szélkasként jelezte, hogy *szertintük* honnan fúj a politikai szél, amellyel dagasztani célszerű egyesületünk hajójának vitorlát. 1993 nyarán Budapestről Kaposvárra a vándorgyűlésre menet hármán ül-

tünk egy gépkocsiban, és – különféle érzelmi hozzáállással, töltéssel, speciál én morogva – megállapítottuk egybehangozóan, hogy egyre inkább *nem „onnan”* fűj. Aztán 1994 májusa visszaigazolta, hogy tényleg nem „onnan”. Percig sem tagadom, hogy nem vagyok elragadtatva a *veres szegfű*, no meg a *három madár* májusi „aratásától”, „túl-győzésétől”. Ha mátra – egyesületi szempontból – nem is, de arra mindenképpen intő jel, hogy *soha* ne legyen sem az elnökség egésze, sem mértékadó része vagy tisztségviselője egyetlenegy politikai irányzatnak sem a közvetítője az Egyesület felé.

Mi tagadás, attól is tartottam, hogy a jelöltek között ne csak a most friss-muszáj-ejtőernyősök jelennek majd meg, hanem néhány extrém-bolshevik lidérc is előmerészkedik a történelem szemétdombjából vagy szennyvízkanálisából, és egyesületi tisztségre fog ácsingózni. Már-már arra kellett gondolnom víziómban, hogy egyesítve a két Zrínyi Miklós-ról közismerteket: itt majd „kírohanásokat” kell intéznem „a vörös áfium ellen való orvosság” ügyében. Hála Istennek, erre semmi szükség nincsen: ha az eredeti jelöltlistán egyetlen gyanús név akad is, ezen a véglegesen már nem szerepel. De ugyanígy hála Istennek azért is, hogy az elmúlt 4 év politikailag féltuttatót, és most várhatóan, vagy máris lapát-ra kerülő káder-ejtőernyősei is töröltették magukat a végleges jelölt-névsorból.

Csak a jelölés elhárítása, tehát *formai* hasonlóság miatt ez az a pont, ahol meg kell köszönnöm mindazoknak a megtisztelt főbizalmat, akik valamely tisztség kapcsán rám gondoltak. Helyzetem azonban részben ugyanaz, mint 4 éve, részben még problematikusabb. Ami változatlan, az a „kiféle”-re vonatkozik: tárgyalási szinten egyetlen világnyelvet sem beszélek. Ami a „beféle”, de ez is fronttharc a javából, tehát „kiféle” is irányul: a Duna szigetközi szakaszának elrablása, elorzása kapcsán tagja voltam és vagyok a hágai párt előkészítő szakbizottságnak éppúgy, mint a kétoldali tárgyalásoknak előkészítő akadémiái és minisztériumi bizottságoknak is, emellett hihetetlenül sok a szakhatósági műnúp a Szigetköz ökológiai szükséghelyzetéből adódó (pl. vízpótlási stb.) „frontokon” is: ez nem hecengés akar lenni, hanem érdemi válasz mindazoknak, akik a jelölés révén megüsztekelte bizalmukkal. Mégegyszer köszönöm nekik!

Rész-összefoglalva: a végleges jelölt-listán ejtőernyősvesszői sem jobbról, sem balról, sem sehonnan nincs. Egyesületi életünk egyik pozitív, az egészséges demokratikus belső viszonyok megerősödését jelző tünetnek tekintem ezt. Itt és most: marad a pártatlan – és ez alatt én minden esetben feltétlenül pártok felett is értek –, tehát a pártatlan mérlegelés.

Az *öregebbik Karinthy „Így írtek ti” kötetécime analógiájára: helyi csoportom felhatalmazásával „így mérlegelek én”:*

Helyi csoportunk

tisztújító közgyűlésén egyetlen tisztséget „nevesítettünk” az egyesületi elnökségben: általános alelnökként *Varga Béla*. Tetük ezt formailag azért is, mert Galyatetőn a titkári értekezleten valamennyi elnökségi (most leköszönt) tag – Kertész Józsefet kivéve – úgy nyilatkozott, hogy jelölése esetén vállal elnökségi tisztséget, de hogy mit igen vagy mit

nem, arról nem egészen egyértelműek voltak a nyilatkozatok. Varga Béla azonban az elmúlt 4 évben az egyesület teljes tevékenysége szempontjából *csúcsteljesítményt* nyújtott, és ez az egész szakma szempontjából is így értendő, tehát nemcsak egy-egy szakosztály vagy egy-egy tulajdonosi szektor, vagy egy-egy égető téma (pl. vadgazdálkodás, vadászat) szempontjából. Azaz legalább(!) általános alelnökként szeretnénk látni ezután is, kívánva, hogy a Jóisten adjon neki a megelőzőkhez hasonló testi és lelki erőt, szellemi bölcsességet.

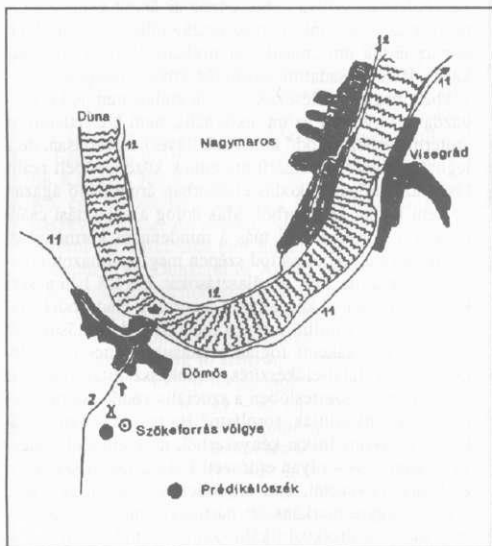
Az **elnökjelöltnek** a listán nincs vetélytársa. Évfolyamtársi elfogultságomon felülemelkedve az elmúlt 4 évre neki én „csak” 4-es osztályzatot adok. Mégpedig elsősorban azért, hogy sok volt az egyesület élén is, a helyi csoportoknál is a termelődővetkezeti erdőgazdálkodás szükséges átalakulásával és a magánerdő-gazdálkodás beindulásával kapcsolatos törvázás, a „politikai meteorológiai jelentés szeljárásához” igazodás, az iránymutatás elégtelensége; és ebben az egyesület elnökének nyilvánvalóan rész-felelőssége van, illetve volt. A 4-es kalkulus azonban szóban kimondva annyit tesz, hogy „jó” ez az osztályzat. Remélem, újraválasztása esetén megcélozza a „jeles”-t. Ehhez „semmi más” nem kell, mint a tisztségviselési 4 éves ciklus lelegetől a legvégéig következetes, a meghatározottabbban pártok feletti ágazatpolitikusság: kizárólag a szakma, az erdő és az erdőgazdálkodás képviselője, a racionalitás határain belüli konfliktusok, illetve a tisztesség határain belüli kompromisszumok vállalásának felelősségével együtt; az elnökség többi tagja számára is ugyanezt a munkastílust és morált megszabva. És szövetségek keresése, szövetségek kötése az eddigieknél sokkal szélesebb horizonton, és állandóan együttműködve, egyeztetve: nyitni és rendszeresen együttműködni az ökológiai hivatalos és társadalmi szervezetekkel, mozgalmakkal; nyitni és rendszeresen együttműködni a hozzánk legközelebbi nemzetgazdasági ágazat, az agrárágazat hivatalos és érdekképviseleti szervezeteivel, mozgalmival. Mert meglehet, hogy maga a Jóisten is igazából érdesz, de itt a földön és ebben az országban csak régi önánításunk, hogy erdesz-glóbusz van: saját szakmai céljaink eléréséhez is kevesen vagyunk, azokhoz is szövetségesek és zöld egység kell! A zöld egység azonban nem túrcimeltn, toporzékoló magatartás és megfélemlíbezhethetőnek, tévedhetetlennek hitt kijelentések, kinyilatkoztatások útján valósítható meg, vagy egymásra mutogatásokkal. Az együttműködés, szövetségkötés feltétele az, hogy előre megismerjük, meg tanuljuk a választott partner szakmai ismeretanyagát, értékrendjét, érvrendszerét. És merjünk etikus kompromisszumokat kötni, de soha nem az erdő kárára, hanem – esetleg, ha kell – a profit „kárára”, szolid csökkenésére.

Hogy a szövetségkötési kezdeményezésünkben milyen siker-ráta várható, ha jól felkészülünk? Az Újszövetségben a magvetőről szóló példázat szerint csak minden 4. elvetett magból lett kaszára beérett kalász, tehát termés. Ha minden választási ciklusban 25%-kal növelni tudjuk a megbízható, tartós szövetségeseink számát, ezzel szakmai érdekeink elismertetését, súlyát, az ágazat megbecsülését, akkor azt hiszem, mi is nagyon elégedettek lehetünk. Schmotzer Andrásról azt várom, hogy a szövetségkötéseknek biblikus nyelven szólva a sója és kovása, mai megközelítésünkben a motorja legyen.

Főtitkár-jelöltek

Szikra Dezső jelenleg az egyik természetvédelmi szervezetben igazgatóhelyettes: ez a „hovatartozása” majdnem esélytelenül teszi. Sódor Márton kollégánk az Erdészeti Lapok idei július-augusztusi számában olyan plasztikusan írta le az ezzel kapcsolatos „közállapotainkat”, hogy ahhoz nincs mit hozzátenni. Hol van ma még a legtöbb erdőgazda attól, hogy az erdei ciklámen vagy a kerecsensólymot vagy a barlangból előbukkanó vidám patakot legalább ugyanolyan értéknek tartsa, mint a lemezipari rönköt?! Hiszen két évtizede szakágazatában „felülről” csak azt hallja, és abban teszik érdekeltté, hogy mindenkinek a nyereség, a profit. A virágillatnak, a madárénekeknek, a vészcsobogásnak nincs – remélem, ma és csak még ma nincs – közvetlen ágazati haszna: az erdőgazda elmorfolja ugyan az erdők hármaskörű funkciójáról tanult leckéit, de percek múlva már a közvetlen haszonelvűségen kell törnie a fejét, mert abból él, csakis abból. „Majd ha lesznek szabályozók – tehát érdekelttség – arra a bizonyos másik két funkcióra”, mondja. És mit is mondhatna mást, tudathasadás nélkül?

Persze az érem vice versá-já, tehát a természetvédelmi „vonal” is – tisztelet a törpe minoritás-kivételnek – olyan, amilyen; beleértve az ott tevékenykedő erdész kollégák szomorúan magas hányadát is (az általam még belátható magasságokig). Ha azt hallják, hogy „közgazdasági racionalitás”, akkor általában két táborra oszlanak: az egyik azt nem érti, mi az, hogy közgazdasági, a másik meg azt nem, hogy mi az a racionalitás. Hogy néhány kivételes fejben, így a tízéves is kedves Szikra Dezső, szép dominóként összeilleszthető ökológia és ökonómia, attól még a valóságos világ – a szabályozók, a jogszabályok stb. – nem ilyen harmonizáló. Csoda fog esni (eső helyett), ha az derül ki, hogy a ma szinte kizárólag ökonómiaira kényszerített erdőgazdánk már ma egy hivatásszerűen ökológust választanának főtitkárnak.

Wisnovszky Károly. 4 éve szinte senkinek sem tetszett, amikor azt jósoltam akkori kortesbeszédemben, hogy nem jó az együletnek, ha az elnöke is, a főtitkára is egzisztenciálisan, tehát közvetlenül, ha úgy tetszik: rövid póránz függ az FM-től. 2 év sem kellett hozzá, hogy az elnökségi tagok egyike-másika négyzemműzt megsgúja, hogy a jóslattal „ördögöm volt”. A most választandó (új-raválasztandó) elnökünk a még néhány hétig létező ÁV Rt. személyzeti hatáskörében van (a megnevezett szervezet szerintem a szakma szempontjából még az FM-nél is rémesebb, abszolúte profitorientált funkciójú „akármí”); Karcsi barátom, te pedig pár hónapja közvetlen FM-dolgozó lettél. (Előtte az FM-ERSZ azért nem annyira rövid póráz volt). Nem tudom elképzelni, hogyan oldod meg, ha – volt rá példa az elmúlt 4 évben, nem is egy! – az ágazatunk, a szakmánk, és így az érdekeinket képviselő egyesületünk mást akar kiharcolni, mint amit az FM „őhaj”, netán ki is hirdet. Ha OEE-oldalon szólsz, az állásoddal jászol; ha az OEE ellen szólsz, méltatlanná válsz a főtitkárságra. Ha hallgatsz, ez ugyan személyes egzisztenciális gondot nem okoz, de mi az „OEE-frontból” nélkülözni leszünk kénytelenek egy „főtisztet”, ami gyengíti esélyeinket. Emberi tisztességében és szakemberi kvalitásaidban természetesen feltétlenül megbízik, ezért rád fogok szavazni. De a fent említett dilemma nem állprobléma: minden politikusszűkeket mond a választások során, és ahogy nyeregbe kerül, objektív kényszerből is nadrágszíjat szorítat. Csak érdekképviseleti szervezeteink – lehetőleg megelőzve, és nem csak bajelhárítva, mint az elmúlt 4 évben! – tehet valami érdemit: mert az erdőre esküdtünk, az tehát nem kerülhet elviselhetetlen helyzetbe semmilyen indokkal! Galyatétőn én felvettem a függetlenített főtitkár-státus kérdését: az ellenvélemények „sok lúd disznót győz” elve csak annyiban érvényesült, hogy „meginogtam” véleményemben. Most mégis újra felajánlom a magam havi egy korszok sörének árát: a tagság létszámával szorozva ezt, fenn tudnánk tartani függetlenített főtitkárt is. Persze most is tisztelni fogom a többségi véleményt, ha erről előbb-utóbb vita lesz.

Magánerdő-alelnök

Helyi csoportunk ugyan írásban is állást foglalt amellett, hogy e tisztséget lehetőleg olyan kolléga lássa el, aki a magánerdő-gazdálkodásban dolgozik, tehát napi tapasztalatai vannak, most mégis – részben az EBT-törvény hiányosságai és más jogi rendezetlenségek láttán, részben elmúlt 4 évi „erdész-jogászi” teljesítménye alapján – Steiner József-re fogok szavazni.

Szerkesztőbizottság elnöke

Nem fogok Oroszi Sándorra szavazni, pedig a világ egyik legrendesebb embere, nagy tudású kutató, és személy szerint is csak hálával tartozom különféle, többrendbeli segítségéért. E „hálátlanságnak” két alapvető oka van: – (egy): a most leköszönő szerkesztőbizottságnak is tagja volt, aztán egyszerűen csak felállt, és az egyesületi tagság kielégítő mélységű tájékoztatását nem tartva kötelességének, vette a kalapját, és elment; azóta a nevével sem engedve felírni a lap szerkesztőbizottsági listájára. Hogy alapos indoka lehetett az ajtóbecsapásra, efelől

semmi kétségem. Tette nyilván erkölcsi indíttatású volt. De ha az embert egy demokráciában demokratikus úton egy tisztségbe kooptálják, akkor vagy kínnaal-keservvel végigküzdi a ciklust, vagy legalább tájékoztatja az eredetileg benne megbízókat távozása valós okáról, okairól. Vagyis: természetben következetes, kiszámítható. Lehet egy elhatárolódásnak erkölcsi, pl. tiltakozó célja, de a célt közzé kell tenni, netán vitára bocsátani. (Dr. Oroszi Sándor levélben közölte lemondásának okát a szerkesztőbizottsággal. *Közlésre felhatalmazást nem adott.* – A szerk.) A másik, ami miatt legalábbis most nem fogok Oroszi Sándorra voksolni, kortes-szövegében leírt programjának egy része arról a bizonyos, a lapban dominánsnak számít „maradandóság”-ról. Elég jól emlékszem arra a sokéves harcra, amit elsősorban a tagság 2/3-át kitevő erdésztechnikus-gárda, de a mérnök-gárda nem csekély része is vivott – Keresztési főszerkesztősége idején eredménytelenül, Solymosé alatt egyre eredményesebben – a lapban uralkodó ERTI-publikációk tömekege ellen. Rossz érve Oroszi Sándornak a nyugati, esetleg más magyar egyesületek példája: ott az egyesületi tagság kizárólag vagy zömmel mérnök (ld. itthon pl. a MAE föl sem vesz technikus), és esetleg a lap finanszírozásában is részt vesz az illető tudományos intézet vagy alapítványai. De hogy lapunk újra olyan görög betűs képletekkel megüzdelt cikkektől hemzsegen, amely betűket talán maguk a görögök sem ismertek; vagy olyan speciális matematikai, kémiai vagy egyéb ismeretek legyenek szükségesek egy-egy cikk hozzátvetőleges kapiskálásához, mint jó évtizeddel ezelőtt, az ellen tiltakozom.

A lapunk arra való, hogy olvassák, minden réteg – lehetőleg egyesületi létszámánya szerint – találjon benne magas mércéjű, de azért köz-élvezhető írásokat, híreket, eligazításokat. A „maradandó értékek” most sem hiányoznak: lásd Bartha Dénes dendrológiai közleményeit, amelyek – magyar nyelven – soha és sohol nem voltak eddig olvashatók; persze ilyenek az erdtörténeti vonatkozású cikkek, sőt a nagy öregek memoárijai is; vagy pl. monográfia-rangúnak számított a csertölgyről szóló matematikus szám stb.

Az Erdészeti Lapok azonban nem vállalhatja fel az Erdészeti Kutatások vagy más, megszünt tudományos periodika szerepét. Szóval, kedves Sándor, sem az ajtóbecsapás, sem a magas szellemi szférákban történő Lap-lebegtetési szándék nem szól a javadra. Nyilvánvaló ezek után, hogy Pápai Gáborra fogok szavazni. Arra a Pápai Gáborra, aki nagyon nehéz ember, aki a – nem éppen túl lelkeségéről híres – szerkesztőbizottságban mini-diktátor, akinek az arányérzékevel kell, az ízlésével pedig lehet vitatkozni, de aki – végre! – olvasmányossá, színésszé, sokrétűvé tette a lapot, és aki visszajön az ablakon, ha kiküldték az ajtón: egyszerűen minden tekintetben kiszámítható. És ez manapság az egyik legnagyobb érték, amit főnyomában szólva következetességnek is lehet mondani. És nem is mellesleg: Pápai Gábor általános műveltségének szintje, irodalmi, művészeti és egyéb tájékozottsága nem irigylésre, hanem követésre méltó. Tehát: Pápai Gábor.

Technikus alelnök

Politikailag is csiklandósnak látszó ügy, mert van a „kínálatban”, tehát a jelöltek sorában egy országgyűlési

képviselő úr is, akit mindenféle törvényes védelem illet meg, ha mentelmi jogát ezennel föl nem függeszteném. Lássuk hát sorjában:

Répászky Miklós. Kortos-önéletrajza túl szerény, ahogy ő maga is. Az egyik legkitűnőbb szakember, akit a tsz- és most a magán-erdőgazdálkodási szférában valaha is ismertem. Szakszolgálatra volt a Dunántúlon, bosszú ideje meg az Alföldön. Azonnal kimondja, amit gondol. Nyilvánosan tör mindenkori céljára, aztán... Aztán rendszerint egyedül marad, merthogy az őt meg nem értőket dühbe gurulva őt hagyja faképnél, igaz tudatában ő is becsapja az ajtót, és visszamegy, hogy egyedül harcolja ki, amit elhatározott. Szóval nem egy igazi csapatjátékos, nem igazán ismeri a takuka – a tisztességes takuka – kapcsolatát a stratégiai célhoz vezető úttal. Azt hiszem, az elnökség egyetlen üléseit sem tűné végig: valamint bepörögne, és otthagyná a többieket. Leborítékolom, hogy többnyire neki lenne igaza, de nem bírná cőrnával a „dörzsöltebbek” taktikázásait. Sokkal jobb ember annál, hogysem rá szavazzak, „intézményesség” téve lelki konfliktusait. A több mint 3000 technikus-tag sem nyerne sokat egy olyan – szerintem – nem igazán politikus-alkatú érdekékképviselőjével, mint régi harcostársam, Répászky Miklós.

Mészáros Béla. A T. Küldöttközgyűlésnek el kell mondanom előzetes, illetve háttér-információkét, hogy egymás lakcímét, lakástelefonját kölcsönösen írjuk és igénybe is vesszük, ha kell: jó kapcsolatunknak nincs köze képviselőiségedhez. Soproni erdésztechnikus-öntudatunk sem szalmaláng, és nincs semmi köze a politikához, sem bármelyikünk pillanatnyi munkaköréhez, beosztásához. Van egy halvány sejtésem, hogy ennek a tisztségnek az esetleges elvállalására ki bízható, de most az egyszerű rossz tanácsot adott: a képviselőiséged, illetve a szóban forgó egyesületi tisztség összeférhetetlen. Pártod közgazdasági atyamestere, Tardos Márton – a győri és a liberális gazdaságpolitika „filozófijája” alapján is. azt szorgalmazza, képletesen szólva –, hogy még az árvak könnyéből is profitot kell csinálni, mert az ország elhethetlenül. Amikor az erdő ő. „másik két funkcióját”, meg az ezzel kapcsolatos társadalmi elismerés közgazdasági szabályozókban megtestesülésének hiányát emlegettem neki (közgazdasági nyelven az ő. externális, nem közvetlenül az ártermeléshez kötődő költségek ügyét), udvariasan, de a meghatározottabban elhárította ennek közeljövőbeli realitását: az erdőgazdálkodás elsősorban ártermelő ágazat, és nem lóghat ki a sorból. Más dolog a választási csáb-szóvegő a voksokért, és más a mindennapi kormányzási döntéshozatal; tehát pártod szépen megfogalmazott erdészeti programja már a választásokat követő héten sem kérhető számon akkor, amikor az ország eladósodott, tőkészegény, 3/4 millió a munkanélküli – de erdősfítésben való, közmunkakénti foglalkoztatásukra sincs pénz, hiszen ahhoz talaj-előkészítés, munkásszállítás, csemete stb. kellene –, szétteslőben a szociális védőháló, nem értékállóak a nyugdíjak, soroljam? Ha pártod – nyilvánvalóan gazdaságpolitikai kényszerből, de esetleg elvi meggyőződésből is – olyan erdészeti közgazdasági szabályozást akar bevezetni, ami érdemben, hogyan szavazol, főleg az egyre markánsabb pártfegyelem, illetve a frakció-elhagyást diszqualifikáló szankciók tudatában?

Egyébként a vice versa-val is bajom van: Te az Egyesületben csak ágazati, pártok felcitti alapon tevékenykedhetnél, nem pedig a pártod napi programjait megvalósítva, akárcsak sugallva is. Hogyan? Tervszerű tudathasadással!

Az összeférhetetlenségben legdöntőbb mégis az időtényező. Neked – zömmel saját költségeden – végig kellene járnod évente a több, mint 3000 erdésztechnikust: „felrendelésük” még ületszinten is képtelenség, és a problémáikat igazán csak otthon, és főleg a főnökeik távollétében fogják feltárni, ami a mai munkandólkülvé válási fenyegetettségükben nem csodálható. Ha azt gondoltad, hogy e tisztséggel „csak” az jár, hogy néha elmész egy-egy helyi csoport rendezvényére, és felülész a tribünre, esetleg előadsz, és a szünetben pár szót váltasz a kollégákkal, akkor ez alapvető félreértés. Mindezek mellett szakmai múltad is a szakma egy speciális születében – az ERSZ-nél – zajlott zömmel. De az élet manapság annyira változó, hogy még más helyeken, esetleg termelőüzemben korábban eltöltött szolgálatod tapasztalatai sem mentesítenének a *naprakész* helyzetértékeléstől.

Márpedig a képviselői leterhelést, elfoglaltságot időben összehozni Záhonytól Rajkájig, illetve Hidasnémétől Kelebiáig erdésztechnikusokkal való találkozásokkal: ez még nőlten vagy elvált állapotodban is képtelenség lenne, nemhogy a család mellett, amely Szombathelyen él. Tudom, hogy vannak kitűnő, segítőkész erdésztechnikus barátaid, de nem ők lennének az Egyesület alelnökei, hanem te, tehát csak személyedben lennél jogosult az Egyesület nevében eljárni, tájékozódni. Az meg egyencsen képtelenség, hogy a parlament a te egyesületi elfoglaltságodhoz igazítsa a munkáját. Szóval, kedves Béla, én te szeretnél beszélni erről a tisztségről. Aki egyébként sugallta neked ezt a lépést, netán biztatott, attól megkérdem: azt a csiklandós politikai kérdést, hogy ha a mostani ellenzék soraiban is ülne egy erdésztechnikus, vajon most ő is szereplne a jelöltlistánkon?! Avagy ez csak a mindenkori győztes párt tagjának joga? Meg azt is megkérdem, hogy a törvényalkotás vagy a kormányzati tevékenység megtestesülhet-e egyetlen személyben az érdekképviseléssel együtt? (Emlékezetem szerint a szakszervezeti vezetők is lemondtak a parlamenti ciklus idejére érdekképviselési, érdekvédelmi tisztségcikről.)

Ezek után világos, hogy technikus-alelnökként Valentin Károlyra fogok szavazni. De nem „maradék-elven”! Kb. egy évtizeddel rövidebb a szakszolgálat, mint Répászky Miklósné, de minden, amit a szakszolgálat széles köréről stb. Miklósnál elmondtam, szó szerint ismételtető lenne itt is: Dunántúl és Alföld, sőt Középhegység is, közfigyelmet érdemlő szakmai sikerek a szakmai „frontok frontján”: a korábbi tsz-, most magán-erdőgazdálkodási vonalon. Önálló és példás ágazatvezetői évek hosszú sora, újabban pedig jó színvonalú helyi-csoport-titkárság is. Ami végképp megalapozta Valentin Károly mellett döntésemet, az egy – az OEE lekötésénél előbb általi felkért – tavalyi csapatmunka példás levezetése volt. A team tagjai mind erdőmérnökök voltak, a vezetője, Karcsi pedig erdésztechnikus; már maga ez is szinte páratlan dolog volt. A feladat: a szövetezetti erdőgazdálkodásból a magánerdő-gazdálkodásba való átmenet forgatókönyvének kidolgozása. Az egyetlen ebben a műfajban a

4 év során, de mindmáig közvetlenül felhasználható eredményekkel és fogódzókkal, akár még az EBT-törvény szükséges módosításához is. A team mérnök tagjai – magamat sem kivéve – mindenféle saját munkahelyi, illetve munkával kapcsolatos nyűgök miatt meglehetősen „lazán” álltak a feladathoz. Talán az egy Steiner Józsefet kivéve. Valentin Karcsi azonban útbenger-szívósággal, soha meg nem sértődve, végül is „kivasalta” a teamből, amit ki lehetett, a többi pedig pótolta saját tárgyi ismeretéből, tapasztalataiból. (Az eredmény rövidítve a szaklapban is közzététetett.)

Ez az egyesületi elnökség számára készült munka megcsillantotta Valentin Károlynak egy általam korábban nem ismert képességét: céltudatossága mellett a nyugalmából kizökkenthetetlen; teljes mértékben képes a csapatmunkára akár annak ún. aprómunka-részeire, akár vezetésére és összefoglalására is. Egyszóval: csapatjátékos, emellett reálpolitikus alkat. Soha nem csapná be az ajtót, de soha nem is hagyja, hogy vitapartneri taktikailag „leiskolázzák”. Elnökségbe való; technikus alelnökké váló.

A listán itt meg ott – minden tisztségnél, amire csak jelölték – szerepel Ott János neve. Az elmúlt 4 évben Dr. Király László professzor világ- és szakma-megváltó ötleteit – márpedig ezekből havonta-kéthavonta jutott nekünk legalább egy – mindig vagy többnyire Ott János dolgozta ki részletesen, illetve „kerék egész”-re. Függetlenül attól, hogy azok egymáshoz képest enyhén szólva nem voltak „harmonizáló”. De önmagában mindegyik mű mestermű volt. Az ötletparádából született mesterművek egyikének sem volt azonban az elmúlt 4 évben realizációja, mivel egyikük sem valósult meg. Szóval: remekművek – vitrinbe, dossziéba. Hogy „Király-i”, azaz ötletgazdái megrendelés nélkül Ott János mit tett, vagy mit tenne le a Egyesületi asztalára, azt nem tudom. Mindenesetre, kedves János, roppant imponálónak találtam, hogy te mindenre alkalmasnak találtad magadat, amire csak jelteltek: emögött nyilván egy élet, és sok évtizedes szaktevékenység tapasztalata húzódik meg. Főtitkárhelyettesnek azonban nehezen tudnák elképzelni, ezt becsülettel meg kell mondanom.

Ellenőrző Bizottság elnöke

Legalább 3, de lehet hogy több ciklust szolgált végig *Anda István* a bizottságban; szinte személyében testesül meg az elnökség folyamatossága. Országpróbaló, sorsfordító idők voltak ezek az évek. Azon kevés egyesület egyike a miénk, amely közgazdasági, illetve fegyelmű botrányok nélkül jutott át a viharos tengeren, de még most sincs módja békésen kikötni, mert van gond elég. Az eddigi botránymentességben, kiegyensúlyozottságban, a veszélyek időben történő felismerésében és elhárításában alapvető szerepe volt az erdőmérnök és egyúttal közgazdász Anda Pistának, aki tapintatos, de határozott, jól időzített közbeszólásaival ügyelt a rendre. Tapasztalataira továbbra is szükség van, legalább még ebben a ciklusban; természetesen rá fogok szavazni.

Zárszó: a választás titkos, most már az enyémet kivéve. Megbántani senkit nem áll szándékomban, de szétlátni se'. Döntéseimet közérdekből osztottam meg a T. Küldöttközgyűléssel, megköszönve a megisztelő figyelmet és türelmet.

Szünet után DR. BONDOR ANTAL, a díjbizottság elnöke kért szót.

Tisztelt Közgyűlés! Egyesületünk vezetősége felhívására beérkezett kitüntetési javaslatokat a díjbizottság az alapítólevelek szellemében értékelte, és jaaslatát az elnökség, illetve a választmány elé terjesztette.

Egyesületünk parlamentje – a választmány – titkos szavazással a kitüntetések 1994. évi odaítélésére a következő határozatot hozta:

**Az OEE Választmánya az Egyesületben végzett kimagasló társadalmi munkájáért és a magyar erdészet fejlesztésében elért eredményeiért
BEDŐ ALBERT EMLÉKERMET adományoz**

te a nagysikerű „Pannónia” találkozókat. A Bedő Albert-díjat – a választmány – kimagasló egyesületi tevékenységéért, gyakorlati és tudományos erdőművelési munkásságáért, korszerű erdőnevelési és felújítási eljárások bevezetéséért, az európai hírv budafai arborétum létrehozásáért, erdőmérnök-hallgatóink és külföldi erdész szakemberek tanulmányútjainak magas szintű szervezéséért, egész életművéért adományozza.

1976-tól tagja. A miskolci helyi csoport elnökhelyettese, az egyesület országos választmányának tagja.

Az ország erdészeti politikai irányelveinek kidolgozásában, az erdőtörvény-javaslat megalkotásában elévülhetetlen érdemeket szerzett. Jelentős munkát végez az erdészszakma és az egyesület érdekeinek és értékeinek társadalmi elfogadtatása érdekében.

DR. PÁLL MIKLÓS erdőmérnöknek, a Zalai Erdészeti és Faipari Részvénytársaság nyugalmazott erdőművelési osztályvezetőjének. Dr. Páll Miklós – az Erdőművelési Tanszéken töltött két esztendő után – egész szakmai munkásságát a zalai erdőknél szentelte. Negyedszázadon át volt vezetője a gazdaság erdőművelési osztályának. 30 esztendőn át titkára volt az egyesület helyi csoportjának, 20 éven át szervezte a nagysikerű „Pannónia” találkozókat.

A Bedő Albert-díjat – a választmány – kimagasló egyesületi tevékenységéért, gyakorlati és tudományos erdőművelési munkásságáért, korszerű erdőnevelési és felújítási eljárások bevezetéséért, az európai hírv budafai arborétum létrehozásáért, erdőmérnök-hallgatóink és külföldi erdész szakemberek tanulmányútjainak magas szintű szervezéséért, egész életművéért adományozza.

STEINER JÓZSEF erdőmérnöknek, a Miskolci Erdőfelügyelőség igazgatójának. 1965-ben szerzi erdőmérnöki oklevelét, és 1986-ig – különböző beosztásokban – a Keltbükki Erdőgazdaságnál, 1987-től az Erdőrendezési Szolgálatnál, illetve az Erdőfelügyelőségénél dolgozik. 1990-től a Miskolci Erdőfelügyelőség igazgatója. Az OEE-nek 1964-től, az „Erdők a közjóért” Szakosztálynak

1976-tól tagja. A miskolci helyi csoport elnökhelyettese, az egyesület országos választmányának tagja.

Az ország erdészeti politikai irányelveinek kidolgozásában, az erdőtörvény-javaslat megalkotásában elévülhetetlen érdemeket szerzett. Jelentős munkát végez az erdészszakma és az egyesület érdekeinek és értékeinek társadalmi elfogadtatása érdekében.

DR. SZODFRIDT ISTVÁN

erdőmérnöknek, a mezőgazdasági (erdészeti) tudomány kandidátusának, az Erdészeti és Faipari Egyetem tanszékvezető egyetemi tanárának. Erdőmérnöki oklevelét 1953-ban szerezte. Négy évig a Keszthelyi Állami Erdőgazdaságnál dolgozott, ezt követően 25 évig az Erdészeti Tudományos Intézet munkatársa. Az ERTI Kecskeméti Kísérleti Állomásának éveken át igazgatója. Tudományos munkássága botanikai, erdőtípológiai, termőhelyi nyártermesztési, természetvédelmi és génmegőrzési szakterületekre terjed ki.

1983-tól az Erdészeti és Faipari Egyetem Termőhelyismeretani Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára. A gyakorlatban és tudományos munkássága során szerzett korszerű ismereteit több száz erdőmérnök-hallgatónak adta és adja át napjainkban is.

Publikációinak száma meghaladja a kétszázat.

Az Egyesület soproni helyi csoportjának elnöke.

**Az OEE Választmánya
a magyar erdőgazdálkodás fejlesztése és az
Egyesület érdekében kifejtett
kimagasló munkásságáért
KAÁN KÁROLY EMLÉKERMET
adományoz**

BOROS FRIGYESNEK, a Szombathelyi Erdészeti Rt. nyugalmazott kerületvezető erdészeinek. Boros Frigyes 37

éven át dolgozott az erdészetenél. 34 éven át vezette az országosan ismert Jeli erdészkerületet. A Jeli Arborétumban 52 ha-on végzett honosítási kísérleteket, máig is az arborétum legjobb ismerője. Szaktudása – melyet főleg autodidakta módon szerzett – mind a erdészeti, mind a kertészeti vonatkozásban – az exoták terén páratlan.

ELISMERŐ OKLEVELET KAPOTT

ERDŐS LÁSZLÓ erdőmérnöknek, a volt Állami Gazdaságok Országos Központja főerdőmérnökének, az Országos Nyárfabizottság elnökének, nyugalmazott tanácsadónak Erdős László a racionális földhasznosítás, az ültetvényserű nyárfatermesztés egyik legaktívabb kezdeményezője és terjesztője, az állami gazdaságok erdőgazdálkodásának évtizedeken keresztül irányítója, fejlesztője. A „Nyár fájtáismertető” és több nyárfagazdálkodással kapcsolatos kiadvány készítője.

IVÁNYOS LÁSZLÓ erdőszaktikusnak, a Pilisi Parkerdő Rt. Ráckevei Erdészete vezetőjének.

Irányításával magas szintű, igényes szakmai munka valósult meg az ártéri és a Duna-melléki homokos területek erdőgazdálkodásában.

Megvalósította az igényes ültető-erdőgazdálkodást, a közjóléti funkció érvényesülését és az eredményes szakmai munkának az összhangját.

Évtizedek óta tevéleges, érdemes tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek.

DR. PAPP LÁSZLÓ erdőmérnöknek, a mezőgazdasági (erdészeti) tudományok kandidátusának, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott tudományos tanácsadójának.

Dr. Papp László 1943-ban szerzett jeles erdőmérnöki oklevelet.

A békéscsabai és csíkszeredai erdőfelügyelősegen dolgozott.

Hadifogsága után Balmazújvároson erdőgondnok.

1950-től 1981-ig, nyugalmába vonulásáig az Erdészeti Tudományos Intézet munkatársa.

Égész életét a meteorológiai tényezőknek az erdők fejlődését befolyásoló hatásvizsgálatára, az állományalkotó fafajok szaporítóanyag-termesztésének a fejlesztésére fordította. Nemzetközi jelentőségűek a nehezen csírázó magvakkal, valamint a vegetatív úton előállított szaporítóanyaggal kapcsolatos természetési technológiái.

- Dr. Czerny Károly** – Pest megyei Szövetkezeti Csoport
Deszpat László – Pest megyei Szövetkezeti Csoport
Kisteleki Péter – Székesfehérvári Helyi Csoport
Kovács József – Bajai Helyi Csoport
Nagy Attila – Veszprémi FM Csoport
Sipos Géza – Debrecen, Helyi Csoport
Szeberényi Dávid – Soproni Helyi Csoport
Barátossy Gábor – főtitkár
Kertész József – elnökhelyettes

Az Erdészeti Hivatal kezdeményezésére a földművelésügyi miniszter 1994-ben azok részére, akik a magyar erdők és a magyar erdőgazdálkodás érdekében huzamos időn át kiemelkedő teljesítményt nyújtottak, „Pro Silva Hungariae” („A Magyar Erdőért”) díjat alapított. A kitüntetéssel emléklap, adományozó okirat és 50 ezer Ft jutalom jár.

Ez évben először a magyar erdők érdekében kifejtett kiemelkedő tevékenységükért – az erdészet területi szerveinek javaslatára – **dr. Majer Antal, id. Balsay Miklós és Répászky Miklós** kollégák részesültek e rangos kitüntetésben.

A kitüntetést bensőséges ünnepség keretében dr. Lakos László földművelésügyi miniszter augusztus 20. tiszteletére, 1994. augusztus 19-én személyesen nyújtotta át a kitüntetetteknek a minisztérium épületében.

Kissé megkésve, de pótolva a mulasztást 50 éves tagságáért

HIBBEY ALBERT

erdőmérnök kapott oklevelet.

ELNÖK

Felhívom a helyi csoportok titkárainak figyelmét, hogy alaposan nézzenek utána, hogy kik azok, akik 50 éves tagsággal rendelkeznek – nehogy megsértsünk valakit figyelmetlenségünkkel.

(Az esőfelhők végképp birtokukba vették Dobogókőt, mire a Dunabogdányi fivós zenekara megadta a jelt Mészöly Győző emlékkövének avatására.)

Ünnepi beszédet BARÁTOSSY GÁBOR mondott

Tisztelt Vándorgyűlés! Tisztelt Kollégák!

Vándorgyűléseink során immár hagyomány, hogy emléket állítunk egy-egy kiváló erdész kollégánknak. Egyesületünk kiemelkedő személyiségének. 1992-ben Sárospatakon *dr. Waldhout Kelemennek*, Egyesületünk egykori kiváló elnökének, 1993-ban Kaposváron *dr. Haracsi Lajos* professzorunknak és most, 1994-ben itt Dobogókőn *Mészöly Győző* erdőmérnök kollégánknak állítunk emléket.

Mészöly Győzőt az itt jelenlévők közül sokan ismerték, hiszen alig több, mint három éve ment el közülünk. Akik közelebbről ismerték, tudják, hogy nehéz, küzdelmes, de igen eredményes alkotó életpályát járt be. 1922-ben született Faddon, református lelkesítő családban. A nagykovácsi református gimnázium elvégzése után, a világháború küszöbén először hivatásos katonatisztnak készült. A Ludovika Akadémia elvégzése után mint fiatal tüzértiszt vett részt a nagy világháború egyik legnagyobb páncélos csatájában a Hortobágyon. A katonacselekedetei után 1945-ben beiratkozott a József Nádor Műegyetem erdőmérnöki karára, ahol 1949-ben oklevelet szerzett.

Erdészeti pályafutását az erdőrendezésben üzemtervező mérnöknek kezdte. 1956-ban a Balatonfelvidéki Állami Erdőgazdasághoz került, ahol a Balaton környéki zöldövezeti és tájrendezési munkák tervezésében és kivitelezésében működött közre. Munkájával több mint 4000 ha tástítás létrejöttét segítette elő.

1963-tól az Országos Erdészeti Főigazgatóságnál, 1967-től a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztériumnál főelőadó, ahonnan 1982-ben osztályvezető-helyettesként ment nyugdíjba. 19 éves főhatósági működése külön korszakként jellemezhető a magyar erdőgazdálkodásban. Ez a korszak a közjóléti, a parkerdőgazdálkodás fénykora. Kihasznlva az akkori támogatási rendszer adta lehetőségeket, ebben az időszakban Mészöly Győző irányításával országosan közel 200 ezer ha új erdő és fásítás jött létre. Szürke eminenciásként végzett elméleti és gyakorlati munkássága nyomán ezzel egyidőben alakult ki a parkerdők rendszere szerte az országban. Az ő elgondolása alapján készültek 1967-től az ország egészét átfogó, és csaknem minden város területére kidolgozott erdészeti környezetvédelmi, illetve környezetfejlesztési tervek. Ezzel közel 75 ezer ha üdülőerdő került kialakításra. Nevéhez fűződik számos városunk és ipari centrumunk parkerdőtervének és zöldövezeti tervének elkészítése és kivitelezése is. Munkássága során nagy súlyt helyezett a mezőgazdasági nagyüzemek területeinek fásítási munkáira is.

Erdészeti tudományos és gyakorlati munkálkodása, szakirodalmi tevékenysége is igen jelentős. Több szakkönyv társszerzője, szerkesztője. Csak a legismertebbek: Zöldövezeti erdők – tájfásítás (Mg. Kiadó, 1969.), Parkerdők Magyarországon (Natura, 1981.), Arborétumok országsszerte

(Mg. Kiadó, 1984.) stb. Több mint 30 tanulmány, szakmai cikke is megjelent mind az erdészeti, mind más szakfolyóiratokban.

Egyesületünknek 34 éven át volt tagja. Egyesületi tevékenysége során is maradandót alkotott, 1967-ben megalapította az „Erdők a közjóért” központi szakosztályt, ahol irányításával aktív szellemi műhelymunka során kerültek kidolgozásra az üdülőerdő-gazdálkodással kapcsolatos szakkérdések. E szakosztálymunka nyomán számos állami rendelet és utasítás került kiadásra, mely európai színvonalra emelte hazánkban az üdülőerdő-gazdálkodást. Ezzel kapcsolatban mindig külön súlyt helyezett a társadalmi tudatformálásra, az ifjúság természetszeretetre való nevelésére. Segítette az ifjúsági táborhelyek országos hálózatának kiépítését.

Nyugállományba vonulása után is igen aktív szakmai munkásságot végzett. Számos, általa tervezett és művezetésével megvalósult közjóléti létesítmény hirdeti kiváló mérnöki alkotóképességét szerte az országban. A fűvészkeret Bánkon, az arborétum Kecskeméten, a hárshegyi „Kaán Károly” kilátó, a Júlia-majori országos cserkészpark, kilátó Bugacon és Kecskeméten, mind-mind alapos és sokoldalú szakmai felkészültségét tanúsítja.

Sok elismerést és kitüntetést is kapott (Ifjúsági Érdemrem. Erdézet Kiváló Dolgozója, Széchenyi Plakett, MTESZ-díj 1982., Beudó Albert-díj 1984.). Szerény, visszahúzó egyénisége azonban soha nem az elismerést, hanem mindig az alkotás örömét kereste.

Mélyen érző, nagy tudású kolléga, igaz ember volt, aki mindig tudta a helyes utat, amelyen járnia kellett.

Szellemisége, amely egész iskolát, rendszert teremtett a közjóléti erdőgazdálkodás területén, úgy hatott át bennünkre, hogy észre sem vettük, hogy mindnyájan, akik ezzel foglalkoztunk, valahol tanítványai és egyben barátai is voltunk. Az Erdők a Közjóért szakosztályban kifejtett, szemléletet formáló munkássága olyan szakmai csapatot, társakat nevelt, akik tudták folytatni munkásságát.

Kiemelkedő szakmai felkészültsége, tárgyi tudása és biztos ítélőképessége eredményezte, hogy életműve maradjon. Egy egész erdészgeneráció nevelődött ki mellette és nőtt fel észrevétlenül a közjóléti erdőgazdálkodás területén. Olyanok, akik tovább építik és tovább fejlesztik életművét. Mindig a végcél és az eredményt nézte, sohasem a pillanatnyi dicsőséget kereste.

Szerény, csendes határozottsága, szívós kitartása a munkában és elkötelezettsége a magyar erdők érdekében, legyen követendő út és példa számunkra. A lángot a magyar erdők szeretetét családjában is továbbadta. Fia, Károly is üzemtervező erdőmérnökként folytatja a magyar erdők szolgálatát.

Álljon itt ez a köd örök emlékü a Pilisben és hirdesse Mészöly Győző és a magyar erdészek szakmásteretét, alkotóképességét. Legyen példa számunkra az az életmű, amit Mészöly Győző hagyott ránk. Órizzuk meg, fejlesszük tovább örökségét: egymás és a magyar erdők szeretetét.

A szöveg az emlékkövön

Mészöly Győző

1922–1991

erdőmérnök

A magyarországi közjóléti
erdőgazdálkodás
megalapítójának

emlékére

állította

1994. évi Pilisi

Vándorgyűlésén

az

Országos Erdészeti Egyesület

**Az avató ünnepség után
IFJ. DR. SOLYMOS REZSŐ,
a Választási Bizottság elnöke
kihirdette a szavazás végeredményét.
A választás eredménye a 214 küldött
szavazat alapján**

Tisztség	Név	Szavazatszám
Elnök	Szcmotzer András	213
Ált. alelnök	Rakonczay Zoltán	126
Techn. alelnök	Valentin Károly	139
Magánerdő alelnök	Steiner József	113
Főtítkár	Dr. Szikra Dezső	109
Főtítkárhelyettes	Csóka Péter	101
Ellenőrző Biz. elnök	Dr. Anda István	152
Szerkesztőbiz. elnök	Pápai Gábor	191
Győr-Moson-Sopron, Vas, Zala és Veszprém megye régió képviselő	Bús Mária	112
Baranya, Somogy és Tolna megye régió képviselő	Szönyi János	210
Pest, Fejér, Komárom-Esztergom, Budapest régió képviselő	Dr. Czernyi Károly	75

Szabolcs-Szatmár-Bereg, Hajdú-Bihar és Szolnok megye régió képviselő	Dr. Szemerédi Miklós	120
Nógrád, Heves és Borsod-Abaúj-Zemplén megye régió képviselő	Haraszi Gyula	152
Csongrád, Bács-Kiskun és Békés megye régio képviselő	Dr. Góbbölös Antal	136

**Ezután SCHMOTZER ANDRÁS elnök
mondta el gondolatait.**

ELNÖKI ZÁRSZÓ

– Visszaemlékezés az erdészek irigylet összetartására, friss (alapos) okok a széthúzásra.

Ne keseregjünk az elveszeitt illúziók felett. Korunk sajátossága (parancsa) az érdekek elkülönülése és azok jogos, demokráciához illően törvényes védelme. Viszont az Egyesületünk csak akkor lesz továbbra is egységes, és csak akkor töltheti be a most előtte álló történelmi szerepét, ha világos, meghatározott elvi alapokon állva tiszta, nemes, közös célért bontjuk ki a négy éve felszentelt zászlónkat. A fő cél változatlanul érdeink fenntartása, a jövő érdekeit nem sértő használata, gyarapítása és az erdőgazdálkodás minden irányú fejlesztése.

Az alapelvek közül a legfontosabbak az alábbiak:

– Az erdő szerepének globális szintű változásához illően az erdőgazdálkodás kiemelt céljának, az erdő ökológiai stabilitásának fenntartását tekintjük. Ezen belül törekszünk az erdő sérelme vagy veszélyeztetése nélkül az anyagi javak és szolgáltatások együttes maximális hozamára.

– Az erdő egységes élő szervezet. A vele való gazdálkodás csak egységes keretek között képzelhető el szakigazgatás, végrehajtás és ellenőrzés területén egyaránt. Ennek szellemében az erdei nagyvadgazdálkodást is az erdőgazdálkodás szerves részének kell tekinteni.

– Természeti adottságainknak és hagyományainknak megfelelően, amelyet a történelmi évszázadokon át igazolt, a nagy területű erdőgazdálkodás szakszerűsége elvitathatatlan. Ennek megfelelően: a még megmaradt 1 millió hektárnyi állami erdőt stratégiaileg tartós állami vagyonnak kell minősíteni és a kincstári törvényben kell hosszú távú sorsát rendezni.

Az állami erdők további csökkenése az egész állami erdővagyon működőképtelenségét jelentené. Halaszthatatlan a tulajdonosi jogokat felelősen gyakorolni képes szervezet mielőbbi kialakítása.

– A magánkézbe került 700 ezer hektárnyi erdő sorsának rendezése megkülönböztetett figyelmet és felelősséget kíván. Belátható időn belül meghatározó arányban az osztatlan közös gazdálkodás tűnik csak mind szakmailag, mind ökonomiailag megnyugtatónak. Ennek létrejöttében kell fokozottan munkálkodnunk.

– Az ország anyagi helyzete megköveteli, hogy az erdészi ágazat is kivége részét a gazdasági kilábaláshoz elkerülhetetlen teherviselésből. Az áldozatvállalás azonban nem lépheti túl az egyszerű újratermelés határait.

Tisztában vagyunk azzal, hogy nehéz idők előtt állunk, hogy a reménytelennek tűnő helyzetben gigászi feladatokat kell megoldanunk. Egyre határozottabban érezzük a társadalom széles rétegeinek érdeklődését és támogatását. Kedvezően és reménykeltően érintett bennünket a kormányváltással kapcsolatos fordulat is. Természetesen nem ideológiai és nem pártszimpátia alapján mondhatom ezt. A változást követően nagyon sokan kihulltak a rostán, a legkeményebb ellenfeleink is nőhol hatalmi pozícióba kerültek, illetve maradtak, de sokan vannak olyanok, akik megcserélt érdeklődéssel, vagy éppen odaadó elszántsággal támogatják céljainkat.

Külön öröm, hogy a két kormányzópart meghirdetett és választások előtt közzétett erdészeti programjával azonosulni tudunk. Az erdészek számára nagy csalódást okozna, ha a programban megfogalmazott pontok közül bármelyik is pusztán ígéret maradna.

„Nem szabad, hogy érdeklődésünk középpontjában a forma, a termelés bámulatra méltó technikai folyamata álljon: figyelmünk legjavát az egészséges életkedv felé kell fordítanunk, ebből kellene a mindenkori gyakorlatnak kiindulnia.”

Moholy-Nagy László

○ ○ ○

A tisztújító közgyűlés az erdészhimnusszal zárult.

A Vándorgyűlés színhelye felé autózva Pilisszentlászlótól jó kilométernyire egy – a gyakornoki időmben telepfett – lucfenyvesrel szemben mély vízmósás mellett haladtam el. A meredek partoldalakon félig-meddig kilátszó gyökerekkel csenevészre sikeredett kőrisek, juharok kapaszkodnak az életért. A hely eszembe juttatott egy harmincöt évvel ezelőtti történetet.

A napi gyakornoki eligazítások visszatérő témája a rőzseszedők voltak. Az utasítás szerint ha olyan rőzsehordóval találkozunk, akinek nincs kiseladási bércaja, szigorúan le kell rakatni az összegyűjtött fát, adatokat felvenni és – jelenteni.

Hát nem volt hálás feladat. Egyrészt mert a rőzseszedők többnyire az erdőben dolgozó ültető, ápoló asszonyokból állt, akik hazafelé apránként cipelték a téli tűzrevaló egy részét, másrészt mert szinte kivétel nélkül anyáink lehettek volna.

Dehát a jövőendő erdész, ki gyakornokként töltötte napjait a pilisi erdőben – nem ismert lehetlent. Megszállta az a kicsi hatalom érzése, mely „beosztásából” és az eligazításokon kapott felhatalmazásból adódott. Egy késő tavaszi délután Angyal Attila gyakornoktársammal poroszkáltunk Csada Feri bácsi kerületvezető pilisszentlászlói lakása felé – ahol laktunk. Az említett vízmósás

előtt három rőzseszedőt pillantottunk meg, akik felmálházza igyekeztek hazafelé. Láthatólag fáradtan az egész napos munka után, de az ingyen szerzett zsákmány örömevel. No, gondoltuk, itt az alkalom, hogy kenyéradó gazdáinktól külön dicséretet kapjunk.

PÁPAI GÁBOR

A pilisszentlászlói töpörtyűs pogácsa

Mit számított Munkácsy Rőzsehordó asszony festményének hangulata, ahol a megtáradt, rászorult pór-nép pihen – látszólag minden veszélyérzet nélkül. A mi asszonyaink sem vettek észre semmit, és fecsegtek hétköznapi csacskaágokat, gombolyították afféle asszonybeszéd fonálát, libasorban haladva a biztonságot jelentő faluhatár felé.

Mi meg, mint a zsákmányát cserkelő ragadozók, megpróbáltuk beke-

riteni őket. De egy otthagytott száraz ág roppanása felcverte szándékunkat. Jó száz méteres hátrányunkat kihasználva futásnak eredt a három asszony. Csak a vízmósás két partjának meredeksége jelentheti reményt a terral meg-megiramodóknak, az egy-két évtized előnyével nyomukba eredőkkel szemben.

A zsákmány biztos tudatában cserkedtünk le a vízmósásba, majd a túlparton felkapaszkodva folytattuk volna az üldözést. De ahogy felértünk a meredek szélére, gyanús csend fogadott. Kőrülnéztünk. Az asszonyoknak nyomuk sem volt. Csak a sebécében eldobott rőzsekötegek árvalkodtak az ösvényen. Feletünk körülöndően rikácsolt egy szajkó.

□

Másnap délben a szokásos szalonnasütő tűz mellett ebédelünk. Ki mit hozott. Az ebéd vezégtével a népes asszonycsapatból Klenóvszky néni hatalmas töpörtyűs pogácsával kínál. Jólízűen eszegettük, mikor csendesen megszólalt.

– Tudjátok, ez kemencében sült. Jól kelesztett térsza kell, és vékony rőzseláng a felfűtéshez...

Ránéztünk. Hamiskán mosolygott, mi meg megszegyenülten majszoltunk tovább.